

Sygn. akt II Ka 183/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	p.o. sekr. sąd. Kinga Ambroziak vel Mrozowicz

przy udziale prokuratora Małgorzaty Ciećko

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2022 r.

sprawy **M. C.**

oskarżonego z art. 177 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 22 grudnia 2021 r. sygn. akt II K 207/19

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od M. C. na rzecz Skarbu Państwa 120 (sto dwadzieścia) złotych kosztów sądowych za II instancję;

III. zasądza od oskarżonego M. C. na rzecz oskarżyciela posiłkowego P. Z. 1 680 (jeden tysiąc sześćset osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancjach odwoławczych.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 183/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 22 grudnia 2021 r., sygn. II K 207/19****1.2. Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Naruszenie przepisów postępowania, mających wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk w zw. z art. 92 kpk, wobec:</p> <p>a) uznania za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego w zakresie, w którym twierdził on, że w grupie atakujących go mężczyzn był również P. Z., co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych, mającego wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, w sytuacji gdy jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, w tym logicznych i spójnych zeznań M. P., K. K. i A. K., osobą atakującą M. C. był również P. Z., jak zeznał K. K. na rozprawie w dniu 20 października 2020 r. „wszyscy którzy tam byli to zadawali nam ciosy”, jak zeznał z kolei D. M. „to było możliwe aby P. brał udział w szarpaninie”, a zatem P. Z., tak jak inne osoby będące na stacji paliw brał udział w zdarzeniu i jego zachowanie stanowiło zagrożenie dla oskarżonego, tym bardziej,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>iż znajdował się w bezpośredniej styczności z grupą osób niszczących samochód oskarżonego, a wcześniej dokonujących pobicia jego i K. K.;</p> <p>b) uznania za niewiarygodne zeznań M. P., K. K. i A. K. w zakresie, w którym twierdzili, że osobą atakującą M. C. był również P. Z., co doprowadziło do błędów w ustaleniach faktycznych, mającego wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, potwierdzają je również zeznania D. M. w tym zakresie, które potwierdzają, iż P. Z., tak jak inne osoby będące na stacji paliw, brał udział w zdarzeniu i jego zachowanie stanowiło zagrożenie dla oskarżonego;</p> <p>c) uznania za wiarygodne zeznań P. Z. w zakresie, w jakim twierdził on, że nie brał udziału w bójce, ale przytrzymał swojego brata, aby ten nie brał udziału w zdarzeniu, co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych, w sytuacji gdy zeznania te są sprzeczne z zeznaniami pozostałych świadków zdarzenia, a oskarżyciel posiłkowy miał interes w tym, aby doprowadzić do skazania oskarżonego, bowiem może to mieć wpływ na wynik postępowania jakie toczy się pomiędzy nim a ubezpieczycielem.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Wybór wiarygodnych źródeł dowodowych jest prerogatywą sądu stykającego się bezpośrednio z dowodami i odnoszącego wrażenia z przebiegu rozprawy głównej. Swobodna ocena dowodów ograniczona jest jedynie powinnością przedstawienia</p>		

rozumowania, które doprowadziło ten sąd do dokonanego wyboru. Jest to niezbędne dla ustrzeżenia się od dowolności, usuwającej ów wybór spod kontroli stron i nadzoru instancyjnego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 30 grudnia 2016 r., sygn. II AKa 286/15, KZS 2017 nr 3, poz. 43, KZS 2017 nr 3, poz. 45, KZS 2017 nr 4, poz. 27, Legalis Numer 1697217).

Zarzut obrońcy sprowadzał się do kwestionowania pierwszej instancyjnej oceny dowodów o charakterze osobowym i próby wykazania, że Sąd a quo powinien dowody te ocenić dokładnie odwrotnie aniżeli tego dokonał, ponieważ (i tutaj wyraźnie podkreślić należy esencję zarzutu obrońcy i to czego rzeczywiście dotyczył) wyjaśnienia oskarżonego odnośnie tego, że P. Z. uczestniczył w bójce poprzedzającej zdarzenie z aktu oskarżenia korelowały z zeznaniami pasażerów kierowanego przez niego auta: M. P., K. K. i A. K.. Jednocześnie obrońca dążył do odrzucenia zeznań pozostałych świadków, z których to zeznań wysnuty mógł być wniosek dokładnie przeciwny. Żeby zarzut tego rodzaju był jednak skuteczny nie wystarczy wyrażenie przez obrońcę, po raz kolejny zresztą, odmiennego poglądu na procedowanie kwestie. Konieczne jest wykazanie wad w sposobie dokonania przez Sąd Rejonowy oceny konkretnych dowodów, tego zaś we wniesionej apelacji zabrakło. Zwrócić należało uwagę, iż obrońca domagając się ustaleń kategorycznych, podawał m.in. niekategoryczny dowód – zeznania D. M. o treści „to było możliwe, aby P. brał udział w szarpaninie”. W sytuacji istnienia dwóch grup dowodów o przeciwstawnej

wymowie co do przebiegu danego zdarzenia, oczywistym pozostaje, iż obdarzenie jednej grupy dowodów wiąże się w naturalny sposób z odrzuceniem jako niewiarygodnych dowodów odmiennych. Sąd Odwoławczy w pełni podzielił ocenę dowodów osobowych dokonaną przez Sąd Rejonowy, który dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o wszystkie dowody przeprowadzone w sprawie, rozważając je kompleksowo, w ich całokształcie i wzajemnym powiązaniu ze sobą.

Rozważając ów zarzut zwrócić należało także uwagę jaki czyn dokładnie przypisano oskarżonemu – to, że „kierując samochodem (..) nie zachował należytej ostrożności, a w szczególności nie upewnił się, że za pojazdem znajduje się przeszkoda, w tym przypadku pieszy uczestnik ruchu, doprowadził do najechania pieszego P. Z.”. W tym miejscu podkreślenia wymagało, że w zeznaniach żadnego ze świadków nie znalazło się nic co podważyłoby prawidłowość stwierdzenia przez Sąd Rejonowy znamion czynu przypisanego oskarżonemu. Nic co by znamiona art. 177 § 1 kk zdekompletowało. Oskarżony rzeczywiście naruszył nieumyślnie zasady ruchu drogowego, bowiem nie upewnił się, czy cofając pojazd nie natrafi na przeszkodę i spowoduje potrącenie pokrzywdzonego, który doznał konkretnych obrażeń ciała. To oskarżony najechał na pieszego P. Z., niezależnie od tego czy jak podawała część świadków uczestniczył on w bójce, czy jak twierdziła pozostała część nie miał on z nią nic wspólnego, a jego „udział” ograniczył się w odciąganiu od tejsze swojego brata. Jeżeli już zeznania świadków mogły mieć znaczenie nie

<p>tyle co dla samego wypełnienia przez oskarżonego czynu z art. 177 § 1 kk, ale dla zaistnienia kontratypu z art. 26 § 1 kk – a ta kwestia stanowiła już meritum zarzutu z pkt II apelacji obrońcy.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o uniewinnienie M. C. od zarzucanego mu czynu i zasądzenie na rzecz oskarżonego kosztów ustanowienia obrońcy w postępowaniu II instancyjnym według norm przepisanych;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>2.</p>	<p>Naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 26 § 1 kk, poprzez jego niezastosowanie i uznanie, iż w przedmiotowej sprawie nie zostały spełnione przesłanki do przyjęcia stanu wyższej konieczności i oskarżony nie miał świadomości istnienia dobra, które miał zamiar poświęcić, nie analizował wartości dóbr chronionych prawem, nie widział osób, które potrafił, w tym P. Z., który nie stwarzał zagrożenia dla oskarżonego, oskarżony był w samochodzie, zamknięty od środka, z odpalonym silnikiem, a zatem nie groziło mu nieuchronne niebezpieczeństwo, w sytuacji gdy w niniejszej sprawie zostały spełnione przesłanki do przyjęcia stanu wyższej konieczności, bowiem:</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

a) zaistniało rzeczywiste niebezpieczeństwo, skierowane przeciwko konkretnemu dobru, a oskarżony działał w celu uchylenia bezpośredniego niebezpieczeństwa utraty życia i zdrowia przez niego i pasażerów, znajdujących się w kierowanym przez niego samochodzie, był on uderzany przez uczestników zdarzenia pięściami po twarzy, przewrócony na ziemię, kopany, spadły mu okulary, popychano go i uniemożliwiano wejście do samochodu, a gdy oskarżony wraz z pasażerami byli już w samochodzie, mężczyźni obstąpili pojazd, część z nich kopała go i uderzała rękami, wykazywał objawy wstrząśnienia mózgu, a po dotarciu na Komisariat Policji stracił przytomność, napastników było wielu, natomiast nie ma znaczenia dla świadomości oskarżonego odnośnie niebezpieczeństwa nawet przyjęcie, iż P. Z. nie brał udziału w pobiciu, albowiem wystarczy, iż znajdował się wśród osób stanowiących jedną grupę osób, z których dwie zostały skazane za pobicie oskarżonego;

b) oskarżony miał świadomość zagrożenia, bowiem wiedział, że w sytuacji, w której się znajduje wraz z pasażerami może dojść do utraty przez nich zdrowia i życia wskutek zadawanych ciosów, napastnicy chcieli nadal dostać się do samochodu, gdy już oskarżony znajdował się w środku, nie pozwalali na to by oskarżony odjechał, widział on że nie jest możliwe uzyskanie pomocy osób trzecich na miejscu, nie było też możliwości ucieczki poprzez pojechanie na wprost, wśród napastników znajdował się P. Z.;

c) nie istniał inny sposób odwrócenia zagrożenia, nikt ze

	<p>znajdujących się na terenie stacji paliw osób nie ruszył z pomocą M. C. i jego pasażerom, nie mieli oni szans na samodzielne odparcie ataku, sytuacja była bardzo dynamiczna, oskarżony doznał wielu obrażeń, znajdował się pod wpływem strachu, jak wskazał Sąd w anormalnej sytuacji motywacyjnej;</p> <p>d) stanu wyższej konieczności nie należy rozpatrywać w przedmiotowej sprawie jedynie z perspektywy zaistnienia dla oskarżonego zagrożenia ze strony P. Z., a należy mieć na uwadze całokształt okoliczności zdarzenia, bowiem oskarżony wykonując manewr cofania miał świadomość, że na placu znajdują się inne pojazdy i osoby, ale nie ma innego sposobu uchylenia bezpośredniego niebezpieczeństwa grożącego dobru chronionemu prawem.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Obrońca we wniesionej apelacji nie przedstawił żadnych nowych argumentów, których nie sformułowano by konstruując linię obrony oskarżonego zanim zapadł zaskarżony wyrok. Nieuprawnionym jest skrót myślowy jaki nasuwał się po lekturze uzasadnienia apelacji obrońcy, sprowadzający się do tego, że przestępstwo popełnione na szkodę oskarżonego M. C. na chwilę przed zdarzeniem z a/o powodowało, iż jego wszelkie działania jakie miały miejsce później, w tym potrącenie pieszego, winny być uznane na legalne, jako odsuwające grożące mu niebezpieczeństwo. Nie jest dopuszczalne, w państwie prawa, aby ten którego dobro zostało</p>		

naruszone, wykorzystując to, sam mógł naruszyć dobro innej osoby, powołując się na swoją krzywdę. Żeby zaistniał kontratyp z art. 26 § 1 kk muszą zostać spełnione ściśle określone przez ustawodawcę warunki. Zgodnie z tym przepisem, nie popełnia przestępstwa, kto działa w celu uchylecia bezpośredniego niebezpieczeństwa grożącego jakimukolwiek dobru chronionemu prawem, jeżeli niebezpieczeństwa nie można było inaczej uniknąć, a dobro poświęcone przedstawia wartość niższą od dobra ratowanego. Instytucja stanu wyższej konieczności ma zatem miejsce wyłącznie wtedy, gdy niebezpieczeństwo grożące ratowanemu dobru ma charakter bezpośredni, aktualny i można go uniknąć wyłącznie poświęcając inne dobro.

W ocenie Sądu Okręgowego, w sprawie niniejszej grubą linią należy oddzielić stopień niebezpieczeństwa dla życia i zdrowia oskarżonego podczas bójki od stopnia zagrożenia dla jego życia i zdrowia w sytuacji, w której znajdował się on już w samochodzie z włączonym silnikiem, razem ze wszystkimi swoimi pasażerami. Rację miał obrońca tylko co do tego, że niebezpieczeństwo nie wygasło wówczas całkowicie, ale zdaniem Sądu Okręgowego miało inny, znacznie mniej nasilony charakter. Obrońca w uzasadnieniu wniesionej apelacji zonglował obiema fazami zdarzenia, nie czyniąc powyższego rozróżnienia, a w takim stanie sprawy, bez takiego rozróżnienia, jego argumenty miały charakter polemiczny. Konieczne dla art. 26 § 1 kk jest również stwierdzenie, że niebezpieczeństwa nie można było inaczej uniknąć. W sprawie niniejszej oskarżony mógł po

prostu odjechać wolnej, zatrąbić, przyciągając uwagę osób trzecich, rozejrzeć się czy za jego pojazdem nie ma osób trzecich i czy będą one miały możliwość odskoczyć. Z kolei co do „dobra poświęconego” - Sąd Rejonowy prawidłowo odnotował, że oskarżony nie miał świadomości, że poświęca jakiegokolwiek dobro – w tym zdrowie potrąconego pokrzywdzonego, w momencie w którym chciał odjechać z miejsca zdarzenia. Jego zachowanie polegało na niezachowaniu zasady ostrożności, o której stanowi art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy - Prawo o ruchu drogowym. Nie sposób również ocenić, aby życie i zdrowie pokrzywdzonego przedstawiły wartość niższą od życia i zdrowia oskarżonego. Wobec braku spełnienia kumulatywnie wymogów, o których stanowi art. 26 § 1 kk, sięgnięcie przez Sąd Rejonowy po ów przepis przy ferowaniu wyroku byłoby nieuprawnione. Wszystkie wskazywane przez obrońcę okoliczności łagodzące przemawiały za warunkowym umorzeniem postępowania – co słusznie zrobił Sąd Rejonowy – nie zaś za uniewinnieniem oskarżonego, dlatego też zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

Jednocześnie Sąd Okręgowy miał na względzie art. 26 § 3 kk, zgodnie z którym, w razie przekroczenia granic stanu wyższej konieczności, sąd może zastosować z łagodzenie kary, a nawet odstąpić od jej wymierzenia i rzeczywiście rozważał zastosowanie tego przepisu w tej sprawie. Sąd Okręgowy rozważał także to, jakie skutki miałyby to dla zaskarżonego wyroku i czy obecnie (tj. zgodnie z treścią z I instancji) „odpowiada on prawu” w rozumieniu art. 438 § 1 pkt 1a kpk, dochodząc finalnie do przekonania o braku możliwości

ingerencji w rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego.

W kontekście w/w przepisu art. 26 § 3 kk odwołać by się należało do porównania proporcjonalności po stronie dobra poświęcanego abstrakcyjnie, tj. życia i zdrowia innych uczestników ruchu drogowego, skoro oskarżony nie zachowując zasad ostrożności nie upewnił się czy cofając pojazdem natrafi na przeszkodę, oczywiście przy kolizji dóbr, gdy po stronie dobra ratowanego zagrożenie jawiło się jako rzeczywiste, realne i bezpośrednie w psychice sprawcy. Nacisk położony być powinien wówczas najpierw na określenie relacji między dobrami prawnymi, następnie zaś dopiero można by poddać ocenie kwestię prawdopodobieństwa realizacji niebezpieczeństwa i skutków dla obu stron. Sąd Okręgowy nie stwierdził jednak, aby w tej konkretnej sprawie zastosowanie art. 26 § 3 kk zmieniłoby treść wydanego w I instancji wyroku. Przepis ten uprawnia m.in. do złagodzenia kary lub odstąpienia od jej wymierzenia, zaś w wyroku Sądu Rejonowego nie tylko złagodzono karę, ale orzeczono jeszcze łagodniej – tj. zastosowano instytucję warunkowego umorzenia postępowania z uwagi na to, że w tej konkretnej sprawie prawidłowo ustalono, że wina i społeczna szkodliwość czynu tego konkretnego oskarżonego nie były znaczne i jednocześnie występowały wszystkie pozostałe przesłanki umożliwiające orzeczenie tej instytucji probacyjnej.

Wniosek

- o uniewinnienie M. C. od zarzucanego mu czynu i zasądzenie na rzecz oskarżonego

zasadny

częściowo zasadny

kosztów ustanowienia obrońcy w postępowaniu II instancyjnym według norm przepisanych;	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok utrzymano w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność wniesionej apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany

-----	-----
Zwięzłe o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k. -----
Zwięzłe o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k. -----
Zwięzłe o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
6. Koszty Procesu	

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Na podstawie art. 7 w zw. z art. 12 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem opłaty, zaś na podstawie art. 629 kpk w zw. z art. w zw. z art. 627 kpk obciążył go wydatkami postępowania odwoławczego - kwotą 20 złotych, tj. ryczałtem za doręczenia pism w sprawie.
III.	Na podstawie art. 629 kpk i art. 627 kpk oraz § 11 ust. 2 pkt 4 i 7 oraz § 17 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800 z dnia 2015.11.05), Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego M. C. na rzecz oskarżyciela posiłkowego P. Z. 1.680 (jeden tysiąc sześćset osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancjach odwoławczych.

7. PODPIS

